

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžz/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010191
Dátum vydania rozhodnutia:	06.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9012010191.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: E. U., narodeného XX. A. XXXX, bez štátnej príslušnosti, t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov, Sečovce, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Škamla, s. r. o., so sídlom Makovického č. 15, 010 01 Žilina, proti orgánu verejnej správy označeným navrhovateľom ako: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .
Žiadny z účastníkov n e m á p r á v o na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

1. Návrhom z 20. novembra 2012 označeným ako Žaloba na ochranu pred nezákonným zásahom Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 23. novembra 2012 sa navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby konajúci súd uložil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky bez zbytočného odkladu po vyhlásení rozhodnutia povinnosť prepustiť navrhovateľa z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce a súčasne, aby navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške 323,50 €, ktorú je odporca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení návrhu navrhovateľ uviedol, že bol rozhodnutím Oddelenia hraničnej kontroly PZ Ulič č. p.: PPZ-HCP-SO15-P-12/2012 z 1. augusta 2012 zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z. z.“) a na účel výkonu administratívneho vyhostenia umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

3. Ďalej navrhovateľ 7. septembra 2012 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky s tými účinkami, že odo dňa požiadania o udelenie azylu sa stal žiadateľom o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a ako takého ho nemožno administratívne vyhostiť.

4. Navrhovateľ tiež uviedol, že v čase podania tohto návrhu na ochranu proti nezákonnému zásahu bol

zaistený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce a na žiadosť o prepustenie navrhovateľa zo zaistenia z 13. novembra 2012 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach nereagoval.

5. Odporca sa vyjadril k návrhu tak, že navrhol konanie zastaviť s poukázaním na to, že smeruje proti rozhodnutiu a nie je teda prípustný, ani dôvodný a navyše navrhovateľ bol I 23.11.2012 prepustený z Útvoru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach do záchytného tábora Migračného úradu MV SR v rámci azylovej procedúry ako žiadateľ o azyl na území Slovenskej republiky a to aj napriek tomu, že rozhodnutie o zaistení menovaného bolo Krajským súdom v Košiciach sp. zn. 2Sp/20/2012 potvrdené a následne potvrdené aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/6/2012.

II.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia iba „najvyšší súd“), ako súd dotknutý týmto návrhom, preskúmal všetky jeho náležitosti a s prihliadnutím na dôvody uvádzané navrhovateľom vyhodnotil otázku splnenia podmienok konania (§ 103 v spoj. s § 250v ods. 8 a § 246c ods. 1 O.s.p.) a bez nariadenia pojednávania dospel jednomyselne k názoru, že konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je nutné zastaviť, nakoľko takémuto návrhu súdnu ochranu nemôže poskytnúť.

7. Predovšetkým sa najvyšší súd zamerail na preverenie svojej právomoci vo veci konať, čo v zmysle zásady legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) patrí medzi základné podmienky konania, keďže existenciu procesných podmienok konania musí skúmať ex officio, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

Podľa § 250v ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný, môže sa pred súdom domáhať ochrany proti zásahu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie.

Podľa § 250v ods. 2 O.s.p. orgán, proti ktorému návrh smeruje, je orgán, ktorý podľa tvrdenia uvedeného v návrhu vykonal zásah; v prípade zásahu ozbrojených síl, ozbrojeného zboru alebo iného verejného zboru je to orgán, ktorý tento zbor riadi, alebo ktorému je taký zbor podriadený.

Podľa § 250v ods. 8 O.s.p. sa na konanie podľa tejto hlavy použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

8. Hore citované zákonné ustanovenia taxatívne vymedzujú právomoc najvyššieho súdu v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy. Túto právomoc najvyššieho súdu nie je možné rozšíriť.

9. Už vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napríklad uznesenie sp. zn. 5Sžz/5/2009 z 9. marca 2010) najvyšší súd konštatoval, že pod pojmom nezákonný zásah je nutné chápať iba takú činnosť orgánu verejnej správy (štátnej moci), ktorá má svoj nepochybný základ vo vykonávaní vrchnostenských oprávnení na základe predpisov správneho práva bez vydania rozhodnutia.

10. V obdobnom duchu najvyšší súd judikoval (napríklad uznesenie sp. zn. 1Sžr/134/2011 z 10. júla 2011), že s prihliadnutím na systematický výklad zákona (výklad vykonaný s dôrazom na zatriedenie právnych noriem do štruktúry právneho predpisu a právneho odvetvia s využitím interných ako aj medziodvetvových väzieb na pochopenie zámyslu zákonodarcu) zákonodarcu prostriedky súdnej ochrany v správnom súdnictve (5. časť Občianskeho súdneho poriadku) rozčlenil až na sedem odlišných typov. V tomto členení sa základný dôraz kladie na ochranu jednotlivca pred nezákonným rozhodnutím podľa 2. hlavy, a ostatné konania sú zosumarizované do skupiny „ius specialis“ (najmä pripustením subsidiárneho pôsobenia 2. hlavy prostredníctvom ustanovení § 250l ods. 2, § 250t ods. 8, či už uvedené ustanovenie § 250v ods. 8 O.s.p.).

11. Preto aplikácia jednotlivých špeciálnych úprav (najmä obsiahnutých v 3. až 5. hlave) prichádza do úvahy iba vtedy, ak nie je možné aplikovať rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov podľa 2. hlavy, tzn. za účelom eliminácie súbežne aplikovaných dvoch alebo viacerých súdnych prieskumov hore uvedenými odlišnými typmi súdnej ochrany na to isté správne konanie, ktoré by skôr či neskôr viedli k vytvoreniu vzájomných prekážok litispendencie (§ 83 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p.), resp. res iudicatae.

12. Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy sa zakladá na nezastupiteľnej

skutočnosti, že ukrátenie osoby na jej právach a právom chránených záujmoch nie je zapríčinené rozhodnutím orgánu verejnej správy, ktoré v prípade tvrdeného zásahu musí logicky absentovať, ale toto ukrátenie je vyvolané konaním úradnej osoby orgánu verejnej správy (v prípade ozbrojených síl, ozbrojených alebo verejných zborov procesnú zodpovednosť za toto konanie nesie riadiaci orgán [§ 250v ods. 2 záver O.s.p.]), a toto konanie musí vykazovať nezákonné prvky.

13. Z uvedeného je nesporné, že právomoc najvyššieho súdu na rozhodnutie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, nie je daná, keďže zásah orgánu verejnej správy obmedzujúci osobnú slobodu navrhovateľa v prejednávanej veci vychádza z rozhodnutia Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Ulič č. p.: PPZ-HCP-SO15-P-12/2012 z 1. augusta 2012, na základe ktorého bol navrhovateľ zaistený v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z. z., a toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 2Sp/20/2012 zo dňa 15. augusta 2012, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: ISZa/6/2012 z 25. septembra 2012. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že navrhovateľ podal 13. novembra 2012 žiadosť o prepustenie zo zaistenia, na ktorú Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach nereagoval.

V súvislosti s uvedeným najvyšší súd tiež dáva do pozornosti aj zásadu prezumpcie správnosti aktov verejnej správy (štátnej moci v zmysle čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy), podľa ktorej sa predpokladá správnosť každého aktu verejnej správy až do okamihu vyslovenia opaku oprávneným orgánom.

III.

14. Za týchto okolností musel najvyšší súd vyhodnotiť návrh podaný navrhovateľom, ako návrh požadujúci neprípustný súdny prieskum. Vzhľadom na uvedené názory musel najvyšší súd postupom podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. konanie o tomto návrhu zastaviť.

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. súdy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov.

15. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. v spoj. s ustanovením § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. tak, že účastníci konania nemajú právo na náhradu trov konania, nakoľko konanie bolo zastavené.

16. Zrýchleným konaním vo veci najvyšší súd vyhovel požiadavke navrhovateľa, aby zohľadnil účinky článku 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).